

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. v tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 5. mal. serpana 1889.

List 27.

Liturgične barve.

II.

(Konec.)

Kerščanska umetnija se je primérno pridružila simboliki tudi oziroma na zeleno barvo. Sv. Ana je navadno oblečena v zeleno obleko, ker je ž njo prišlo upanje na bližnje odrešenje. Stare bratovščine sv. Ane so nosili ob slovesnih obhodih zelene plašče. Na podobah oznanjenja nosi presveta Devica dostikrat zeleno oblačilo. Tudi drevó sv. križa je dostikrat zeleno naslikano, ker je drevo življenja. Kakor cerkveni jezik upanja polni dan vstanovljenja sv. obhajila imenuje zeleni četrtek, tako je tudi kerščanska umetnost pri vpodobljenji te skrivnosti rabila zeleno barvo. Zlasti znamenita slika gledé barvne simbolike se nahaja v antwerpenskem muzeju. Slikal jo je Rogen van der Weyden. Vpodablja sedem ss. zakramentov. Nad vsakim plava angelj, vsak v drugačni obleki. Nad sv. obhajilom je v zelenem, nad sv. kerstom v belem, nad sv. birmo v rumenem, nad sv. pokoro v rudečem, nad sv. mašniškim posvečevanjem v svetlo-vijolčastem, nad sv. poslednjim oljem v temno-vijolčastem in nad sv. zakonom v modrem ali višnjevem oblačilu.

4. Vijolčasta barva je simbol pokore. Zato je predpisana za adventni in postni čas, za kvaterne dneve (razun o binkoštil), za predpraznike ali vigilije, za prošnje in spokorne dneve. O simboliki vijolčaste barve piše Gilhr v knjigi „Messopfer“, str. 282.: „Vijolčasta barva je slaba, oživlja jo le nekoliko rudeča barva. Ker je vijolčasta barva slična otožni pepelni barvi, oznanuje nam pokoro; ker je barva vijo-

lice („violaceus“ od „viola“), katera pohlevno in tiho živi v travi in se skriva pred svetom, je tudi simbol ponižnosti, samotnosti, serčne žalosti, boleznega hrepenenja in tihega domotožja po nebesih. Temna, resna vijolčasta barva res izraža tudi žalost, a ne popolne, vsestranske žalosti, temuč olajšano s premnogimi žarki veselja.“ — Na premnogih cerkvenih podobah nosi Zveličar po svojem vstajenji vijolčast plašč: še večkrat pa ima svetlomodro oblačilo. Simbolika modre barve je s tem določena, ker je barva nebesna. Modri plašč Matere Božje jo označi kot nebeško Kraljico; večkrat je ta pomen označen še bolj natanko s tem, da je plašč posejan z zlatimi zvezdicami. Temnomodri lazurni kamen (lapis lazuli), kateri kaže ob enem zlate plamene, pomenja nebó in se večkrat rabi v okraševanju oltarjev. Na ravno popisani sliki ss. zakramentov modro oblačilo angelja pomenja nevenljivo zakonsko zvestobo, ker je nebesna barva neminljiva in je simbol vere in upanja. Ako se vpodablja tri božje čednosti z alegoričnimi podobami, ima Fides navadno modro oblačilo.

5. Simboličen pomen černe barve smo že omenili. Ker černo sploh ni nobena barva, temuč le pomanjkanje kake barve, zato pomeni sploh kak pogrešek: tako tudi smert. Pomeni pa tudi globoko žalost. Kakor je po fizikalčni razlagi črna barva nasprotje beli, tako sta tudi pomena nasprotna. Bela pomeni življenje in veselje: črna pa smert in žalost, katero smert povzročuje. Črna je barva mertvaške liturgije: v črnem oblačilu žaluje in moli sv. Cerkev za svojimi umerlimi sinovi in hčeram, na grobu in pri oltarju. Tudi na veliki petek se oblači cerkev v černo. — Na pokopališčih se rabijo kot nagrobni

kinč iz biserov spleteni venci na črnem podnožji, katero je okrašeno s posameznimi belimi križci. Isti pomen imajo tudi črni plašči z zlatim ali belim križem, kateri se rabijo pri zadušnicah. Pomenjajo pa kerščansko žalost, katera najde v sv. križu mir in upanje do veselja. (M. Bl.)

Moje misli o strankarstvu.

(Konec.)

Kdor bi pa mislil, da je samo judovstvo pri nas vsega zlega krivo, ta bi se motil. Zasleduje se v naših družbinskih razmerah zadosti jasno tudi protestantski vpliv. Naš moderni katolicizem je kolikor toliko protestantizovan. Ali je v nemških ali drugih protestantskih državah kaj čudnega, da ima država prvo besedo tudi v verskih rečeh? Saj je bil protestantizem že od začetka taki: Cuius regio, illius et religio; ta nazor je tako star, kakor protestantizem. Pod tem praporom se je razširjal in ohranil. Obetal je sijajno in veselo časnost; komur je bilo za to mar, se ga je poprijel. Njegov oče, odpadnik Martin Luther, ni bil nič boljši v ti reči. O verskem prepričanju se pri protestantih v pravem pomenu, mislim, ne more govoriti, — za to ne, ker si svoje versko prepričanje vsak sam iz sv. pisma jemlje, seveda manj ali več po svoje in za svoje okoliščine; taki morajo potem biti tudi dejanski nauki. Protestantsko duhovstvo nima druge veljave, kakor tisto, ktero mu ljudstvo dá. Božjega višjega poslanstva ni tukaj nič. Pridigar se predstavi občini, ona ga lahko sprejme, ali odkloni. Opuščanje posta o zapovedanih postnih dneh, zanemarjanje praznovanja o nedeljah in velikih praznikih, Božje službe, spovedi, sv. obhajila, vpeljava civilnega zakona, in še mnogo drugih reči med novošegnim katolicizmom spominja jako močno na evangelijsko prostost protestantsko. Veljavo duhovstva novošegni katolicizem velikrat prezira, pri družbinskih vprašanjih potisnil bi rad duhovstvo v deveto deželo. Od kod prihaja to? To prihaja od tod, ker je liberalni katolicizem, hočem reči, katolicizem v mnogih sereh červiv postal, ta červ ga še razjeda in ta červ je protiversko strankarstvo.

Naše družbinsko življenje je močno bolno, bolnik pa ima napčen okus. Ne čudimo se, da današnji čas nima okusa za to, kar je v resnici katoliškega. Kam pa gremo po ti poti? Če bolnik bolnika vodi, ne pojdeti daleč, še manj bota dosegla svoj popotniški namen. Če pa slepec slepca vodi, oba v jamo padeta. Marsikdo se mi bo smejal, da te besede obračam na sedanji prosvitljeni (?) vek. Kam gremo? Za to vprašanje se premalo menimo. Da nas le kdo pohvali, da smo napredovali v vednostih, pa smo zadovoljni, prav kakor otrok, če ga pohvali, da je priden. Radi slišimo, da je naš vek razsvitljen in da so minula stoletja manj ali več bila neumna, posebno pa še, češ da, temni srednji vek, samo zato, ker je Cerkev imela toliko vpljiva, preveč vpljiva in od tod vsa nesreča še dandanes (?). O pač smo podobni otročičem, ki jim dobro dé, da se bratec malo pograja; vse verjamejo, če se tudi zgodi le na videz. Prijatelj! če hočeš veljati pred svetom za svetilnjaka, le treba ti je pokazati, da ne deržiš z du-

hovstvom katoliškim, pa si dober. Dandanes je učenost res dober kup, le vdariti je treba po katoliški Cerkvi, in precej je človek v nekih krogih bolj čislán, precej si pridobi ime, da ni navaden človek, da kaj več vé in zná, če bi tudi od lenobe smrdel, in za vsakdanjo dušno hrano ne imel drugega, kakor kak boren protikatolišk časnik. Odkritoserčni bodimo, ali ni tako? In tako tudi že pri nekterih bizjakihi prostega ljudstva!

Kam gremo po ti poti! Kam drugam, kakor od resnice k laži, od laži v zmešnjavo, iz zmešnjave v nevednost, iz nevednosti v revščino, od revščine v brezno zaničljivosti. Že vidim v duhu obožatelja sedanjega veka, kako se čudi temu mojemu besedovanju in prerokovanju. Ali prijatelj! dovoljujem in vsojam si, ti povedati, da tista kopica strojev, ktero je znašlo premišljevanje današnjega veka, ne bo mogla rešiti nas, ne nadomestovati vere, kakor sanjá „prosvitljeni“ vek. Stroji so stroji in nič drugega ne kot stroji, če tudi misliš, da vsa učenost je zatolčena in zabita v nje. Jaz pa tudi vém, da človek ni stroj, ni ustvarjen tako, da bi ga mogla učenost in vednost zveličati, če bi jo bil popil tudi vso, kar je je, in kar je še biti more.

V družbinskem pomenu smo slabo napredovali. Nekteri so obogateli, pa teh je le malo, večina je ubožna in služi bogatinom, vse svoje moči jim daruje, da se preživi. To je sicer po nekoliko zmiraj bilo, ali dandanes še posebno. Kapital se kopiči, množica postaja čedalje revniša. Že se prikazuje nezadovoljnost zdaj s strikom (kujanjem delavcev), zdaj kako drugač; pa ob enem tudi to dokazuje, da primanjkuje medsebojne ljubezni. Ta beseda, ljubezen, se sicer mnogokrat izgovori, pa se ne razumi.

Take so družbinske razmere, kje je zdravilo, kje rešitev? Po tisti poti, kateri smo zašli, se moramo verniti, da pridemo zopet na pravo pot. Sebičnemu strankarstvu, posebno protiverskemu, moramo herbet oberniti. Kristus je in ostane naš Rešitelj. Kolikor smo dali se zbegati, da smo ga zapustili, toliko se mora o zmorditi in se podučiti dati, da brez Njega in zunaj Njega ne bo rešitve. Naj prej moramo sami zvezo ž Njim vterditi, če se nam je pretergala po naši krivdi; potlej bomo mogli še le uspešno delati za blagor človeštva. Saj je on sam rekel: „Kdor ne pobira z menoj, ta raztresa.“ Vekomaj resnične ostanje te Njegove besede, naj se spoznavajo ali ne. So ljudje med katoličani, ki naravnost terdijo, da katoliška Cerkev nasprotuje omiki, drugi pa tega ne rekó naravnost, ampak le njih ravnanje kaže, da tudi oni tako mislijo. Od kod li je to? Znano je, da so se protestanti mnogo pečali z zgodovino, morda več, kakor katoliški zgodovinopisci. Se vé, da imamo pa tudi zgodovino pisano od katoliških zgodovinopiscev. Če primerjamo zgodovino, od protestantov pisano z zgodovino katoliških zgodovinarjev, ali nahajamo povsod enako? Ali ni nobene razlike? Mi pravimo: ta zgodovina je pisana v katoliškem umu, v protestantskem duhu. Mnogi katoliki ne delajo tega razločka, še morda rajši se deržé protestantskih virov, pa tudi zgodovinarstva, češ, saj se morajo dogodki poročati tako, kakor so se godili. Kdor dobro loči, ta prav sodi in uči. V sovraštvu do sv. katol. Cerkve se je protestanstvo začelo. Luther sam je strastno sovražil papeža in sv. kat. Cerkev. Papeža je imenoval antikrista, verne in zveste katolike pa zanič-

ljivo papiste. V predsodkih do sv. kat. Cerkve izrejen protestant bi moral nehati protestant biti, ko bi bil prijazen sv. kat. Cerkvi, in to se more kazati in se kaže tudi v zgodovini. Kako? Ali ni mogoče dogodjajev po svoje razlagati? Ali se ne more vzrok pripisovati komu ali čemu drugemu? Ali ni mogoče enega svojevoljno hvaliti, drugega grajati? Ali ni mogoče slabega namena podtakniti, ali pa tudi izgovarjati, ali se ne more kar nič zamolčati? Ni prav, če nekteri katoliki vse za resnico jemljó, kar poročajo protestanški viri o sv. kat. Cerkvi.

Upajmo, da bodo katoliške visoke šole, kedar jih bo kaj, zgodovino postavile na resnično podlago, da bodo strankarski upljiv iz nje iztrebile. Tudi v ti reči, se zdi, se je novejši čas, nekaj zgodilo; a še premalo.

Konečno naj omenim, da še celo pri nas se nahajajo taki, ki si upajo delati za narod brez ozira na njegovo vero. Beržkone po ptujem vpljivu okuženi mislijo, da se dobro da ločiti narodnost od vere, zadeve narodove od verskih. Taki nazori so ptuji, nasprotujejo zgodovini in naravi, in zato ne morejo dobrega sadú roditi med narodom. Kakor se ne more ločiti duša od telesa, tako se ne sme vera tergati od narodnosti. Vera se pa mora ohraniti taka in tako, kakor jo je učil in vstanovil naš Bog Odrešenik sam. Njemu pripada ta pravica, ne pa nam ali sploh kaki človeški glavi.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Prošnja g. Ant. Keržiča.) Č. g. katehet Ant. Keržič namerja na svetlo dajati delo, katero je posebnega pozora vredno in naj bi se vsestransko marljivo podpiralo, namreč: **Zbirko zgledov** v homiletično, in gotovo tudi mnogotero drugotno porabo. K podpori sam tako-le vabi:

V vabilu na naročbo sedanjega letnika sem naznanil da močno želim prijeti **zbirko zgledov** v homiletično porabo. Sicer imamo že v slovenskem jeziku neko tako zbirko: Zgodovinski katekizem, ali celi kerščansko-katoliški nauk v resničnih izgledih iz zgodovine za cerkev, šolo in dom. Poleg Šmida izdal Anton Janežič v treh zvezkih. Toda to delo iz leta 1853 je že zastarelo in se ozira le na eno zbirko, kakoršnih je pa prej in slej še več obširniših izšlo. Gotovo je ne le opravičena, marveč celo potrebna nova izdaja odbranih homiletičnih izgledov za pridigarje in katehete; zato sem že ob začetku leta prosil preč. gospode sobrate, naj bi me še zlasti pri tem delu blagovoljno podpirali. Ker čas tako hitro beži, ponovim še enkrat to prošnjo, naj bi mi v kratkem času postregli gospodje, katerim je dobra volja k temu kaj pripomoči, da bi bil ta zbornik res mikaven in rabljiv. — Po daljšem premišljevanji sem se slednjič odločil za abecedni red, da bi bila enciklopedična knjiga kolikor moč pregledna in rabna. Uporabljal bom deloma poučne dogodbe stare in novejša svetne zgodovine, prav ob kratkem zgodbe sv. pisma, cerkvene zgodovine (zlasti življenje svetnikov) in dejanskega življenja. Za odbiranje navadnih zgledov imamo zdaj na razpolaganje mnogo knjig večjih in manjših; moja nujna prošnja se toraj v prvi versti ozira na to, naj bi dobrotni gospodje

mi zapisali takih zgledov, ki se po navadnih knjigah ne beréjo, ki so jih sami doživeli ali slišali, ki segajo v domače življenje, ki so se veršili na domačem pozorišču ali se ozirajo na naše slovenske dežele — izmed naroda za narod! Za vsako drobtinico bom hvaležen. Nekateri utegnejo imeti v svoji knjižnici kako nenavadno knjigo, v kateri se nahajajo porabljeni zgledi, morebiti v tujem jeziku, ali kak starejši časnik itd. prosim, naj bi me opozorili, ako naletijo na dobro zernje — več oči več vidi. Taka knjiga, kakor jo nameravamo, je res vredna našega posebnega truda, ker ravno mikavni, ganljivi in pretresljivi zgledi še najgloblje sežejo do serca in se naj gotovejše v spominu ohranijo ter največ koristijo vsled pregovora: „Beseda miče, zgled vleče.“

O tej priliki g. Keržič tudi prosi gospode, ki imajo lepih cerkvenih govorov, naj bi mu jih pošiljali pridno za njegov „Duhovni Pastir“, s čimur bodo prav dobro delo storili za občni blagor.

Vodnikova slovesnost preteklo nedeljo se je obhajala veličastno. Pri pontifikalni sv. maši preč. g. prošta dr. Leon. Klofutarja je bila lepa št. japonska cerkev vsa napolnjena. Potem se je podala vsa množica na kraj slovesnosti. Predšolski terg je bil spremenjen v čarovni krasnolog, opasan z velikanskim zimzelenskim vencem, nastavljen z odri za poslušavce, z raznopisanimi mlaji, z neštevilnimi zastavami, vedno bolj napolnjen z odličnim občinstvom in proti pol dnevu že gосто napolnjen. Po očitnih tergih in ulicah tudi po drugih krajih mesta vihrale so mnogotere zastave. Stotine človeških glav je gledalo z vsih hišnih oken.

Kakošno je bilo to občinstvo? Videl bodeš zdajci. Ura odbije dvanajst, v bližnji stolnici se oglasi veliki zvon sv. Nikolaja in vsa nešteta moška množica — menda prav z malim izločkom — se spoštljivo odkrije k angeljevemu češčenju — po stari slovenski šegi. Bilo je tedaj občinstvo slovensko.

Kakor bistra Sava tekel je mojsterski govor Wiesthalerjev, ki je pojasnoval Vodnikovo življenje; bil je govor v resnici lepo ubran, in občinstvo ga je spremljalo s priterjevanjem. Med nekterimi čverstimi besedami g. Vošnjaka, ki je spominek izročil v varstvo, in mestnega župana, ki je zagotovil spolnovati to častno nalogo, se med slavoklici odgerne lepa podoba Vodnikova ter slovesnost sklene kantata. Razkrit je kip in cesarska pesem. Na Rožniku je že ss. Petra in Pavla praznik g. profesor Tom. Zupan imel za goste cerkveno opravilo, pri katerem je pél čitalniški pevski zbor, in popoldne ob 6ih so pri sv. Krištofu narodna društva pokladala vence na Vodnikov grob in mu pesmi spevala.

Kolikor vemo, ni nobena senca kalila teh svetličnih momentov. Svitlo solnce ni brez lis in ako je kak oblaček tipnil solnce Vodnikovega življenja, ali se slučajno pritaknil v njegov življenjepis, ki je bil izdan pred kaj leti, kar je pokazal tudi lahen odmev v sicer prekrasnem govoru, — naj to ne senči vesoljne slavnosti, ne kalí veselja, ne zadržuje naše mladine, da naj serce med in zbira naj lepši cvetke iz Vodnikovega djanja in življenja. „Cápite nobis vulpes parvulas, quae demoliunter vineas: nam vinea nostra floruit.“ (Cantic. 2.) Vodnikovo djanje je v blagem cvetji, — tudi mušice izpravite iz njega, ako bi še kaj o njem pisali, da bode popolno lepo.

Iz Sent-Vida nad Ljubljano. Dan sv. Janeza Kerst. bil je za našo duhovnijo posebno vesel in veličasten. Obiskali so nas namreč naš prevzvišeni in preljubljeni Višji pastir. Za slovesni sprejem storili so farani, kolikor so mogli. Prišlo pa je tudi toliko domačega ljudstva, da je bila cerkev, za ta dan posebno okusno ozaljšana, natlačeno polna. Šentviščani so zopet o tej priliki pokazali globoko spoštovanje in ljubezen do svojega Vikšega pastirja. Bog ohrani Prevzvišenega še dolgo v veliko srečo in blagor naši škofiji!

Skoraj v enem tednu imeli smo tri cerkvene slovesnosti. Opravilo sv. Vida, farnega patrona, ki se, kolikor mogoče, praznično obhaja vsako leto. — V praznik sv. Rešnjega Telesa je bila lepa procesija, pri kateri se je drugim štirim banderom pridružilo novo bandero za Staneško sosesko, ktero je zveršila gospa Ana Hofbauerjeva; delo in blago je zanesljivo dobro. — slika sv. Jakoba pa je delo domačega umetnika g. Miroslava Tomca, ki je izmed najlepših del njegovih.

Zdaj pa še nekoliko o obiskovanji premilgsp. kneza škofa. Delali in storili so za slovesni sprejem, kolikor koli mogoče. Slavolokov, okusno izdelanih ob veliki cesti, bilo je 8. Takoj, ko stopijo premil. višji pastir v našo faro, hiti mladina Šišenska s svojim g. nadučiteljem poklonit se, ter vdano Jih pozdravit. Pred vasjo Šent-Viško zbralo se je mnogo ljudstva, ker je bilo dogovorjeno in oznanjeno, da bode ondi pri znamenji Lurške M. B. slovesni sprejem. A zaradi deževnega vremena čakali smo Prevzvišenega pred župnijsko hišo. Tu sem so se zbrali gg. duhovni, društva rokodelskih pomočnikov, narodna čitalnica in požarna bramba s svojimi zastavami, šolarji vseh 4 razredov z gg. učitelji; deklice v belo oblečene, katerih ena je lepo pozdravila premil. gosp. kneza izročivši mu prelép sveži šopek z dragocenim trakom. Od župnijske hiše pomika se slavnostni sprevod med zelenimi drevesci, venčiki in zastavicami v cerkev, katera se je bila oblekla v najlepšo prazniško oblečilo. V cerkvi izveršili so Višji pastir duhovna opravila tako spodbudno, da je bilo vse ginjeno in razveseljeno. Prelepega govora o sv. Janezu Kerstniku in njihovega prijaznega obnašanja do vsacega ne morejo ljudje pozabiti. Bila je cerkev, dasi v delavnik, natlačeno polna, in povsod, kjer koli so šli knezoškof mimo, je vse hitelo poklekovati, da so prejel višjepastirski blagoslov.

Ohrani mili Bog nam še prav mnogo lét tako dobrega Višjega pastirja!

Z Iga. (Sv. birma in kanonična vizitacija.) Veselja polni dan na Igu je bila minula nedelja, 30. dan junija, in gotovo ga naši ljudje, zlasti pa še mladina, za ves čas svojega življenja ne bodo pozabili. To nedeljo so namreč obiskali našo župnijo in delili zakrament sv. birme premilostljivi naš nadpastir ekscelencija knezoškof dr. Jakob Missia. Tako lepo, slovesno in ginljivo se je veršilo to sv. opravilo, da se ne moremo zderžati, da bi o njem javno kaj ne spregovorili, ter ne bi vverstili 30. junija 1889 med zgodovinske dneve naše fare in naših srenj. Bližnje priprave za to lepo, pač za vsako faro oveselivno slovesnost snovale so se že več dni poprej; zlasti pa so se 28. junija postavljali mlaji, pletli venci za razne slavoloke, vsajalo se na mnogih krajih

zelenje ob cesti in že na praznik ss. apostolov Petra in Pavla bila je naša domača vas po mogočnosti lepo ozaljšana za vredno sprejetje visocega g. obiskovavca. Vsaka občina, katerih šteje naša fara sedem, postavila je svoj slavolok, ozaljšan z mnogimi zastavicami in venci, ter s primernimi napisi; tudi zunanje stene hiš so bile okusno ozaljšane, vsa vas opasana s celimi verstami z zastavami ozaljšanih mlajev. Sploh smemo reči, da še nikoli ni imela naša vas tako praznične oprave, ko ta dan. Kmalu po sedmi uri v nedeljo se začne ljudstvo zbirati pri vhodu v vas. Šolska mladina, vojena po gosp. vodji, ustavila se je s svojo zastavo poleg prvega slavoloka. Drugo ljudstvo se je zverstovalo naprej gori. O poli osmih pripeljejo se Prevzvišeni in po pozdravu gospoda župnika in občinskega predstojnika, zagotavlja jim udanost, spoštovanje in ljubezen, se vredé farani v procesijo, topiči na bližnjem griču se oglašé, zvonovi zapojó, fantje in moške, kateri so šli Ekscelenciji na konjih naproti blizu Ljubljane, jahajo naprej; in po kratki pomudbi napotijo se med germečim strelom in zvonjenjem, z banderci in svetilnicami, po dolgi vasi proti farovžu. Ob osmih je bil slovesen in častitljiv vhod iz farovža v cerkev, zvonovi se zopet oglašijo v vbrnem priterkavanji in od dveh nasprotno stoječih višin so pokali možnarji v naskrižje tako, da je bilo veselje. Cerkevno opravilo terpelo je do 12. ure; presvitli knez in škof so v pridigi prav lepo in jasno razlagali drugo prošnjo očenaša: „Pridi k nam tvoje kraljestvo.“ Kaj je, in kolikero je božje kraljestvo? Božje kraljestvo je sv. katoliška Cerkev, katero je Jezus Kristus postavil, in jo neprenehoma vlada on, njen nevidni poglavar. Božje kraljestvo je kraljestvo milosti, s katero Bog po veri, po upanji in ljubezni kraljuje v pravičnih dušah.

Božje kraljestvo so tudi sv. nebesa, v katerih Bog kraljuje čez vse angelske verste, in čez vse izvoljene; in je njih večno plačilo in njih naj večja sreča. Ako Bog prebiva v naših srcih s svojo milostjo, nam milost božja vlada naša serca, da se ne ravnamo po hudem nagnjenju in spačenem poželjenju, temveč po naukih sv. vere, po pameti in po vesti. Naša duša, dokler je čista in prosta greha, je sedež božji in veselje nebés. Razlagali so, da še ni zadosti le samo želeti in prositi nebeškega kraljestva, temveč da moramo za nebeško kraljestvo tudi delati, ter zvesto spolnovati sveto voljo božjo. Govorili so višji pastir skoraj celo uro, in da so besede segala v serca, viditi je bilo že na obrazih zvesto in pazljivo poslušajočega vernega ljudstva.

Po cerkvenem pravilu obiskali so prevzvišeni knez in škof še našo preblogo in pobožno grofinjo, ekscelencijo vdovo Auerspergovo, in po obedu v farovžu šli smo ob treh zopet v cerkev k litanijami.

Človek obrača, Bog pa oberne, pravi pregovor, in tako je bilo to nedeljo tudi pri nas. Določeno je bilo, da prenočijo škof pri nas na Igu; toda vsled nepričakovane smerti prevzvišenega knezoškofa mariborskega in njih pogreba v ponedeljek so naš škof takoj po litanijah se napotili še na Golo ter so tudi tam gori delili zakrament sv. birme in imeli zopet skoraj celo uro trajoč cerkveni govor, v katerem so razlagali, da hiša božja je za kristjana hiša vseh blagrov; da cerkev je imeniten kraj, v njem najdemo to, kar je najboljšega in kakor cerkev, tako naj so

tudi kristjani hiše božje. Ob devetih zvečer smo dospeli zopet nazaj na Ig. Pa kako veličasten in ganljiv je bil zopet vhod Prevzvišenega v domačo vas. Na stotine ljudi je pričakovalo svojega višjega pastirja z gorečimi svečami, bakljami, lampijončki in svetilnicami. Topiči zagrome, zvonovi zapojó, kresovi in bengalični ogenj razsvetljujejo vso okolico in na hip zablisketajo se lučice po vsih oknih — lučic je vse migljalo. Zvesto vdane ovčice obstopijo sedaj kočijo, v kateri so se višji pastir peljali, ter jih med čarovno razsvetljava spremijo do župnije. V resnici ginljiv prizor! Mislili smo si, sedaj naj bi mlačni kristjani bili tukaj navzoči in vidili bi, kako priserčno ljubi verno ljudstvo svojega višjega pastirja. Pred župnijo se gnjete neštevilna množica ljudstva, skoraj vsaki je imel lučico v rokah; požarna bramba obkoli domači mešani pevski zbor, vse utihne, in verli zbor zapoje nekaj pesmic prav navdušeno. Ekscelencija knezoškof se pri odpertem oknu zahvalijo in iz sto in sto gerl zagromi navdušeni „Živeli!“ Poslednjič se odpeljejo knezoškof proti Ljubljani, ker še v tej noči so morali odriniti k pogrebu v Maribor; farani so jih spremili do konca vasi potoma navdušeno klicali: Slava in Živijo. Na koncu vasi ljudstvo zopet poklekne, da prejme še enkrat od Njih blagoslov. Sklepno kličemo: Večni, vsemogočni Bog, ohrani našega preljubljenega gospoda knezoškofa še mnogo lét!

—c.

Z Berda. (Lepa smert duhovnega pastirja.) Že 16 duhovnov je umerlo v naši škofiji po novem letu. Zadnji med njimi bil je prečastiti gospod administrator gosp. Janez Belec pri sv. Duhu. Ta je umerl ravno na praznik sv. Duha, binkoštno nedeljo opoldne. Naj tú sledijo neke čertice o njegovi bolezni in smerti. Prišel je perve dni mesca februarja k Sv. Duhu. Opravljal je težavno službo. Nekega dne je šel obhajati in je globok sneg gazil, ter je še le ob petih popoldne prišel domov, pa je bil še tešč.

Do velike noči bil je precej terden, potem pa je začel pešati in hirati, tako, da na praznik Jezusovega vnebohoda je prav težko in na palico opiraje se prišel v cerkev. Potem se je ulegel in prenašal bolečine svoje z veliko potepeljivostjo. Ko mu je sestra sporočila besedo zdravnikov, da mu je še kake 3 dni živeti, rekel je: „Čast Bogu, umreti ali terpeti.“ Previden je bil že teden pred smertjo in še zadnji dan življenja je zopet prejel sv. Rešnje Telo. V veliko tolažbo je bilo pokojnemu, da je bil došel župnik iz Radomelj, ter sta se potem vse potrebne reči za čas in za večnost razgovarjala. Mati pa ni gospoda sina več videla živega; kajti prišla je še le s svojo hčerjo na binkoštno nedeljo zvečer.

Molili so farmani veliko za svojega ljubljenega duhovnega pastirja; pa Bog je bil drugač sklenil. Na Binkošti par minut čez poludne je izdihnil pokojnik svojo blago dušo ter jo izročil svojemu Stvarniku. Pogreb je bil binkoštni torek ob 10ih, kterege se je vdeležila velika množica ljudstva, prišli so tudi sosednji duhovni pastirji. Glasno je plakalo ljudstvo, ko je govoril na leci preč. g. dekan Leskovski. Med pokopavanjem opazili so lepo okroglo mavrico v višavi, ki se je spreminjala v nar lepših barvah.

Tako je zgubila fara Sv. Duha v kratkem času že drugzega duh. pastirja, kakor fara Naklanska in Javorska.

Pokojni gospod bil je verl duhoven, izversten slovensk pisatelj. Za njim žalujejo z drugimi njegovi skerbni starši in drugi sorodovinci, duhovni smo pa zgubili izverstnega tovarša. Naj v miru počiva.

V Rodiku, 24./6. (Misijon. Tretji red. Lepi red v fari.) Čez več kot dvajset mescev nabral sem zopet nekoliko gradiva za cenjeno „Danico.“ Pri nas smo doživeli v kratkem času zopet dve lepi slovesnosti. V prvo ponavljanje sv. misijona ali eksercicije. O kolika milost Božja, in koliko veselje za vse farane! Nekteri posvetnjaki pravijo, da sv. misijon je podoben velikemu slamnatemu ognju, ki zelo gori, pa kmalo zopet ugasne. Pri nas je pa očitno dokazano, da to je vse drugač. Od 19. do 26. maja t. l. imeli smo tukaj ponavljanje sv. misijona, bili so tukaj trije čč. gospodje misijonarji od sv. Jožefa nad Celjem, kateri so nas s premnogimi lepimi nauki v dobrem vterdili. Cerkev je bila celi čas vedno polna ljudi; vse je bilo mirno in v najlepšem redu, pridige so bile za vsaki stan posebej. Ljudje so jih zelo pazljivo poslušali; ni ga bilo človeka, da bi ne imel solznega očesa, in sploh, poslušavci bili so ginjeni do serca.

Poznam mladenča, kateri se ni zmenil za Božjo službo, niti za spoved; a čč. gospodje misijonarji so tudi temu z gorečimi pridigami omečili serce, povernil se je tudi on k svojemu nebeškemu Očetu.

Spomina vredno je krotko in ponižno obnašanje moškega spola; kako lepo so se pri spovednicah verstili, ne da bi bilo slišati narmanjšega šepetanja.

Dne 25. maja dopoldne je bil nauk za moški spol, o dolžnostih njegovega stanú, in sicer za zakonske je bil v cerkvi, in za fante pa na mirodvoru. Zelo sem bil ginjen in serce se mi je veselja topilo, ko sem videl trumo fantov s cerkvenimi križi v procesiji rožni venec molečih, od č. g. misijonarja spremljanih. pokorno k nauku na mirodvor korakati. V nedeljo zjutraj ob 7ih je bilo pa splošno sv. obhajilo za moški spol. (Ženske so to med tednom opravile.) Popoldne pa je bila sklepna pridiga in prejel je vsaki stan posebej papežev sv. blagoslov. Ljudstvo je bilo tako ginjeno, da se je samega veselja jokalo. Čč. gg. misijonarjem smo za njihov trud iz serca hvaležni, vošimo jim terdno zdravje in dolgo življenje, da bi zamogli še veliko ljudi v dobrem podučiti in zgubljenih na pravo pot pripeljati. Bog naj jih povsod spremlja. Nam ne zginajo iz spomina.

Dne 23. junija smo pa imeli drugo veselo pobožnost, namreč: Čast. Pater Deodat iz Pazina obiskali so našo serafinsko družino sv. Frančiška, katera je imela nekaj več kot sto udov; ali spodbujani od čč. gg. misijonarjev in zdaj od č. patra, pristopilo je na novo 40 udov. Med temi so tudi odborniki in udje županstva tukajšne občine in tudi skoro vse bolj vnete plesalke. Za vse te pobožnosti smo hvaležni vsem čč. gg., kateri so se za to trudili. Pred drugimi se imamo zahvaliti našemu č. g. župniku J. Župan-u, kateri si toliko prizadeva in iz lastnega premoženja daruje, da pospešuje dušni in telesni blagor svojih podložnih. Da je njegov trud do sedaj dober vspeh dosegel, to mi bode vsak občan rad poterdil; kajti z njegovimi lepimi nauki in toplim priporočevanjem je že marsiktero slabo navado odpravil.

Posebne vrednosti je to, da je ljudi odvadil popivati strupenih žganih pijač, odverniti nepotrebnih plesov in ponočnega rogoviljenja.

Zaupati je, da bodo naši farani sosednjim faranom v lep zgled, ter da bode marsikteri za nami sledil, ko bode sprevidel, da pobožno in zmerno življenje tretjega reda sv. Frančiška je koristno in potrebno ne le dušnemu, ampak tudi telesnemu zdravju. *)

Iz Maribora. († Knez in škof Maksimilijan.) Knez škof stoljni kapitol Lavantinski daje na znanje prežalostno vest, da so Njih knezoškofovska milost in ekscelencija prevzvišeni, visokorodni gospod gospod

JAKOB MAKSIMILIJAN STEPIŠNEK

KNEZOŠKOF LAVANTINSKI,

pridsednik prestola Njih Svetosti rimskega papeža, Njih c. kr. Apostolskega Veličanstva dejanski tajni svetnik, velikokrižnik ces. avstrijskega Franc-Jožefovega reda, član avstrijske gosposke zbornice, deželnega zbora Štajarskega, doktor sv. pisma itd. itd.

po kratki mučni bolezni, prevideni s ss. zakramenti za umirajoče, danes ob 11¹/₂ uri predpoldne mirno v Gospodu zaspali. Sveti Oče Leon XIII poslali so Jim še pred smertjo sveti apostolski blagoslov.

Rojeni v Celji 22. julija 1815, mašnik posvečeni 2. avgusta 1838, za knezoškofa imenovani 21. decembra 1862, poterjeni 17. januarija, posvečeni 18. januarija 1863, obhajali so rajni prevzvišeni knezoškof leta 1888 zlato sveto mašo in petindvajsetletnico škofovske službe.

Sprevod preljubljenega višjega pastirja bode v ponedeljek, 1. julija ob 1¹/₂10. uri zjutraj.

MARIBOR, 28. junija 1889.

„Kteri so bili učeni, se bodo svetili kakor nebesna svetloba, in kteri jih veliko podučujejo v pravici, kakor zvezde na vse večne čase.“ Dan. 12, 3.

Sprevod so vodili pn. gospod knez nadškof Solnograški Eder. Spremljala sta ga kneza škofa Missia Ljubljanski in Kahn Kerški, 200 duhovnov, 100 duhovnikov, brez števila ljudstva in zastopi vsih oblastnij. Pridigal je Kerški knez in škof. Bog daj ranjkemu višjemu pastirju večni mr.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpan (julij.)

a) Glavni namen:

Spovedniki in dušni vodniki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Leon XIII je v svojem zahvalnem pismu do škofov in vseh vernikov vesoljne zemlje k sklepu preteklega leta priporočal molitev kot naj izdatnejše sredstvo proti zlom našega časa, proti poželenju mesa, poželenju oči in napuha življenja. Potem se oberne sv. Oče do duhovnov s sledečimi besedami:

„Tu tedaj se nam daje prilika, da se vas spominjamo ter nagovorimo vas, kterim je Vsemogočni dal božjo oblast in ki vas je izvolil, da mu pomagata deliti njegove skrivnosti. Brez dvoma je blagor ali nesreča posameznih in družinstva zastavljen na nravno obnašanje duhovstva. In res, nesreča našega časa je v tem, ker se je ta čas odtujil Bogu, ker ne mara za Boga. Molitev pa vodi k Bogu ter hrepeni po združenji z Bogom; molitev je povzdigovanje serca k Bogu, je pogovarjanje z Bogom, molitev je v svoji popolnosti prava blaženost v Bogu.

A ta popolnost in naméra molitve, tako združenje z Bogom ni lahka reč; človek potrebuje v to posredovanja, in ravno duhoven je od Boga izvoljeni srednik med Bogom in ljudmi. Pri posvečevanju je dobil dvojno oblast v ime posredovanja, oblast namreč, da Boga iz neba kliče na pomoč človeku, in pa oblast, da vzdiga človeka k Bogu.

Te dvojne oblasti se poslužuje duhoven prav posebno in pred vsem kot spovednik in kot dušni voditelj.

V spovednici, na sodnjem stolu pokore, je duhoven srednik med zašlo, zgubljeno ovco in iščečim dobrim pastirjem; na besedo duhovnov odveze se zmeša odrešivna Kri s solzami pokore, da očisti grešnika, in odpuščajoči Zveličar stopi iz neba, da poljubi spokorno dušo, jo zase navduši. Sveta in vzvišena je služba pridigarjeva, čudna je moč božje besede, ki jo oznanuje, in na vse, ki jo z dobrim sercem poslušajo, vpljiva ob enem na celo sveto družbo skupaj; a neposreduje posamezne k Bogu nazaj pripeljati ter z njim spraviti more le spovednik. Spovedniku dolžnost je dalje tudi, da posamič nevednega poduči, zašlega posvari, dvomljivcu svetuje, slabega potrdi, obupovajočega oserčuje, žalostnega tolaži po Zveličarjevem zgledu, ki je prišel iskat in reševati, kar se je zgubilo.

Če je ljubeči spovednik kako dušo v zakramentu pokore zopet našel in rešil, tedaj jo vnéti dušni voditelj priganja, da s sv. Obhajilom pristopi k nebeški gostiji, ki nam jo je Gospod pripravil. Želja sv. Cerkve je, da bi bilo sv. Obhajilo v sedanjem času mlačnosti in odpada, viharjev in preganjanja, kolikor moč pogosto, da bi njeni zvesti bojevnik v tem posnemali perve kristjane. To pa je večina vse zastavljeno na vnéte, goreče in verle spovednike in dušne voditelje.

A to še ni dosti; verniki morajo dospeti k mizi večnega življenja; vsi so povabljeni. Tudi tje vodi spovednik, dušni voditelj; on je angelj Gospodov, ki naj kaže pot, in sicer, ker vsem veljajo besede: Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popolen, vsacega posebej po poti in do verhunca njemu lastne in zanj odločene popolnosti.

A ta služba ni le vzvišena, ampak tudi težka: umetnost duše voditi je umetnost vsih umetnosti. V to je treba osebné popolnosti in svetosti, da zgled mogočno naganja k temu, k čemur beseda le prigovarja. V to je treba dalje velike modrosti in mnogo vednosti in priproste previdnosti; vse djanje in nehanje mora sloneti na terdni podlagi, nikdar ne smemo namena ter cila zgrešiti; pa tudi sredstev, ki so navadno prav blizu nas, ne smemo prezirati. Treba je slednjič goreče vnéme za zveličanje duš, ki se kaže v neusušljivi ljubezni in poterpežljivosti.

*) Prav lepa hvala blagemu g. pošiljavcu za lepo poročilo.
Vr.

Če tudi velja to vsak čas, vendar pa prav posebno današnje dni, ko je postala zmota tako mogočna, ko so postale ovire, ki zadržujejo hojo po poti resnice, tako zelo velike. Serce onega tedaj, ki dandanes deluje za zveličanje duš, mora biti skoz in skoz polno ljubezni do Boga in do ljudi, da ga ne zapusti serčnost in vstrajnost, ko morda vidi, da postaja vkljub njegovemu trudu, kakor po nekem strašnem dopuščenju božjem, popačenost vedno splošnejša; da se v slepi nepoterpežljivosti ne poprijema rešilnih sredstev, ki ne morejo pomagati, ki še le zelo škodujejo; temuč da si sam sebi ohrani stališče, da ne pade; ker kaj pomaga človeku, če si celi svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? In svet sam, posebno današnji svet, ki je za kazen svoje npravne revščine že mnogoterno zgubil upanje v pravo čednost, se mora pred vsem pridobiti z živim zgledom take kreposti.

To vse se nahaja v presv. Sercu Jezusovem, v tem uzoru svetosti, viru vednosti, ognjišči vneme in gorečnosti. Iz tega studenca naj spovedniki in dušni voditelji čez mero zajemajo, in da bi Gospod posebno njim ne postavil ne mere ne konca milosti in usmiljenja svojega Serca, zato naj verni toliko gorečneje molijo, kolikor bolj vse to, kar da očetom, koristi tudi njim — otrokom. —

A ne zadovoljimo se s tem; bodimo tudi dobri otroci svojih spovednikov in ubogljive ovčice svojih dušnih pastirjev. Vsekako bo Gospod enkrat sam njih preveliko plačilo; a sicer ne poznajo nobene slajše tolažbe kot naše ljubezni in zvestobe, ktero spoznajo, če vidijo, da dozarja sad njih truda v delih našega življenja.

Z besedo in djanjem, s svojo molitvijo in svojim obnašanjem si moramo pridobiti in prislužiti dušnih očetov, katerih edini dobiček, ki ga iščejo pri svojih podložnih, katerih edini kras, katerih edino veselje je v tem, kako bi pripravili Gospodu popolno ljudstvo; v to naj obračajo vso svojo skerb, in to tudi v veliki britkosti serca in telesa, pri delu in trudu, v lakoti in žeji, v mrazu in nagoti. (Sv. Bernard.)

b) Posebni nameni:

8. Ss. Kilijan, Kolonat in Totman. Vireburška škofija. Več misijonov in duhovnih vaj. Mnogo nekatoličanov.

9. Gorkumski mučenci. Živa vera v pričujočnost Kristusovo v presv. Zakramentu. Društvo sv. Mihaela. Branitelji pravice apostolskega Sedeža.

10. 7 ss. Bratov. Da bi razumeli ljudje pravo, kerščansko ljubezen do svojih. Več vdovcev in vdov. Več sirot in na pol sirot.

11. S. Pij. Mašniki in obhajanci. Važne redovniške zadeve. Več obrekovanih, ubogih, na duhu bolnih. Več grešnikov iz navade.

12. S. Andrej iz Rima. Briksenška škofija. Posvečevanje duhovnov. Sv. Detinstvo. Serca Jezusovega vstanova.

13. S. Anaklet. Sv. Oče. Mnogo mladih ljudi. Žrtve pohujšanja. Važne sodnijske zadeve.

14. S. Bonaventura. Da bi se povernil v višje šole kerščanski duh. Učitelji in učiteljice. Mnogo dijakov.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nevarno bolan duhovni pastir. — Več tehtnih zadev, da bi se srečno zveršile. — Oseba, katera je bila nedavno v „Danici“ priporočena, se še enkrat prav živo priporoča v pobožno molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega in Don-Boska se ji vsaj toliko vterdilo zdravje, če je Božja volja, da bi zamogla svoje samostauske dolžnosti po pravilih in natanko zverševati.

Zahvale.

Po zgubi več mojih dražih mi je Bog na priprošnje Naše lj. Gospé presv. Serca, kateri na čast sem 9dnevnicu opravljala, moje na pol mervto dete nepredvidoma naglo ozdravil in ohranil. Za to in druge dobrote bodi 1000krat hvala Bogu in Materi Božji!

Brez imena.

Listek za raznoterosti.

Prihodnji torek (9. julija) ima katoliška družba na Rožniku za umerle in žive svoje ude sveto mašo zjutraj ob petih.

Jarc.

Vpisovanje učencev za ljubljansko gimnazijo bo 14. julija v ravnateljski pisarni od 8ih zjutraj nadalje. Pismena skušnja pa se prične 15. julija zjutraj ob 8ih, in ustna popoldne ob 3eh.

Pri karmelčankah na Selu pod Ljubljano je 2. t. m. sprejela redovno obleko čast. S. Terezija Pogačnik, po domače „Štefanova.“ Premilostni gospod knez in škof so maševali in po priserčnem nagovoru blagoslovili in ji ogernili zagrinjalo.

Z Dolenjskega pravi osebni list: Pri nas červ hudo razjeda; ubogi ljudje. — V Kerki, kakor se pripoveduje, so bili tudi pred 100 leti raki zginili; kasneje zopet bilo jih je najti; — nekaj lét zopet jih ni. Božja kazn. Ljudje so kleli, se pravdali, in še drugo hudo je, s čimur so Boga žalili. S Kerke se piše „Slovencu“: „Grajati moramo odločno gerdo navado, da je ob nedeljah skoraj več vóz na cesti nego ob delavnikih! — Za grehom pride šiba. Grozna nesreča se je zgodila minulo nedeljo na cesti nad Kerko. Hlapec iz Žužemberga je peljal deske v Ljubljano. V klancu se je pognal na voz; spodletelo mu je pa, padel je pod voz in bil je pri tisti priči mertev. — V Metliki so se ss. Petra in Pavla praznik konji plašili, hlapec padel z voza in mertev obležal.

V Št. Lenartu je administrator čast. g. Prim. Peterlin nevarno zbolel.

V Škofji Loki se prečast. gosp. m. župniku Bl. Šokliču boljša.

Romarjem v Marija-Celje naznanja odbor, da romarski vlak vsled določno naznanjenih želja in ker se dozda še ni se 500 romarjev oglasilo, ne bo šel iz Ljubljane 22. julija, ampak v ponedeljek, 5. avgusta, to je, ravno v praznik Marije Snežnice. Takrat namreč

poglavitno poljsko delo nekoliko preneha. Zato je čas oglaševanja za romanje podaljšan od 20. julija t. l. Kogar tedaj mika viditi lepo dolino Koroško, prijazne loge štajarske, bogata polja avstrijska, ter ogledati si zgodovinsko imenitno goro in okolico Marija-celjsko, — še bolj pa, kdor se želi priporočiti ljubi Materi Božji v Marija-Celju, kjer je že toliko revnih in žalostnih po Mariji našlo tolažbo in rešenje, kamor so se skoraj vsi narodi avstrijski že v starodavnih časih v velikih procesijah zatekali: naj nikar ne zamudi vgodne prilike, katera se mu zdaj podaje za nizko vožno ceno. Cena je znana. Odbor.

Iz Ljubljane. Prevzvišeni gospod knezoškof posvečevali bodo po končanih duhovnih vajah nove duhovne 17., 19. in 21. tega mesca. Posvečeni bodo č. gg.: Iz 4. leta: Ant. Bojanec, od sv. Petra pri Novem mestu; Jan. Cuderman iz Terstenika; Peter Hauptman z Vač; Fr. Hirše, iz Počatek na Češkem; Fr. Košir iz Škofje Loke; Jan. Mavring z Višnje Gore; Jož. Mensinger, iz Labske Tynice na Češk.; Jan. Pelc iz Ribnice; Andr. Plečnik iz Ljubljane; Luka Smolnikar, iz Spod. Tuhinja; Ant. Šmid iz Selc; Vinc. Vidergar, iz Moravč; Jož. Žagar, iz Trebelna; Al. Železny, iz Zdikav-a na Češk. — Iz 3. leta: Jan. Bezeljak, iz Črnega Verha pri Idr.; Fr. Birek, iz Jarš pri Ljublj.; Ferd. Čekal iz Vobratana na Češk.; Mat. Novak, iz Podzemelj; Jan. Piber, z Grada; Ljudovik Šifrer, iz Ljublj.; Jan. Šiška, iz Hrastja pri Ljublj. — Bog daj svoj sv. blagoslov!

Voljeni so 4. t. m.: Na Gorenjskem pn. g. glavar Jož. Poklukar; — v ljubljanski okolici gg.: Povše

in Ogorelec. V Černomlju Miko Dragoš, župan v Adl. V Nov. mestu Pfeifer. Kranj: Klun, Detela: — Ribnica: Pakiž, Višnikar; — Notranjsko: Vošnjak, Kavčič; — Vipava: Lavrenčič; Kamnik: Kersnik. Trebnje: Svetec, Papež, Žitnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župn. Stan. Šranc 2 gld. — Č. g. kaplan Fr. Mekinec 2 gld. — Iz Mekin 3 gld. — J. Z. R. 15 gld. M. Š. 2 gld. — Čast. gosp. Ant. Hočevan, župnik Št. Joški, zopet letos velik šmarni terdnjak za naj boljšega dijaka „Collegii Jerani.“

Za sv. Očeta: Neimen. 2 gld. — Berdo po č. g. župniku Al. Kumerji 14 gld. 50 kr. — Iz Mekin 6 gld. — Iz Valtavasi po č. g. župniku Kar. Lapajnu 5 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Stan. Šranc 2 gld. — Iz Mekin 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Alojzij Kumar, župnik na Berdu, 80 kr.

Za čast. Sestre karmelitarice: Nektare pridne dekleta iz Sela pod Ljubljano 16 gld.

Za pogorelee v gornji Slivnici: Č. g. župnik Ant. Čibašek 10 gld.

Za spominek † gosp. župnika Jož. Jeriča: Č. g. župnik Stan. Šranc 3 gld.

Za naprave g. kan. dr. Jegliča v Bosni: Č. g. župnik Stan. Šranc 5 gld.

Za usmiljene sestre v Adrianopolu: Č. g. župnik San. Šranc 5 gld.

Prijazno vabilo

k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za 2. polovico l. 1889.

Časniki, ki se vojskujejo za sv. vero in kerščansko čednost, so brez ugovora sedanji čas najbolj potrebni. „Danica“ je v tem delu in prizadevanji že starejši kot so mnogi njenih blagih čitateljev. Njen trud priznavajo, kateri jo čitajo. Torej dosti o tem. Prosimo prijatelje, kateri so bili na 1/2 leta naročeni, naj blagovolijo naročilo urno obnoviti, da se delo nadaljuje, dokler nam Bog na prošnjo Marije Device še kaj moči in življenja daje. Dragim gg. pisateljem nadaljno prošnjo, vsim naj serčnišo zahvalo in dosti okroglega za naročilo!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejmana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ 1/4 leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.